

Οι δύο όψεις του Αθηναϊκού τετράδραχμου. Στην μία η Αθηνά και στην άλλη, το σύμβολο της Αθηνάς, η γλαυξ (κουκουβάγια)

Η δραχμή με το θυραίο του Όθωνα

Χρυσό νόμισμα των 20 δραχμών που κόπηκε από τον βασιλιά Όθωνα το 1833. Αποτέλεσε τη «χρυσή λίρα», της εποχής εκείνης παίρνοντας την ονομασία «Οθώνειο» από το νεαρό βασιλιά της Ελλάδας.

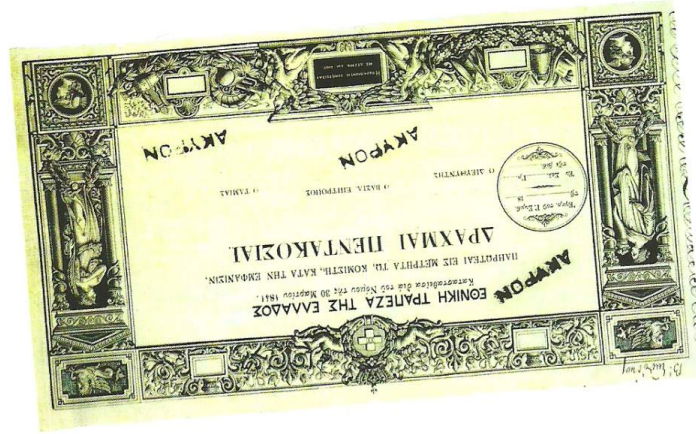
Τα χάλκινα νομίσματα αυτά φέρουν στην μία όψη την αξία μέσα σε δάφνινο στεφάνι, στην κορυφή του οποίου υπάρχει η επιγραφή "ΟΒΟΛΟΣ". Στην άλλη όψη φέρουν την προτομή του Γεωργίου σε νεαρή ηλικία να κοιτάει αριστερά, την επιγραφή "ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ" και την ημερομηνία.

Η ιονική με τη σύστασή της, εξέδωσε τραπεζογραμμάτια διαφόρων αξιών σε ισπανικά κολονάτα, υπογεγραμμένα ένα – ένα με το χέρι και σε ποικιλία ημερομηνιών και υπογραφών, καθώς επίσης προχώρησε και στην εκτύπωση δοκιμίων χαρτονομίσματος σε λίρες Αγγλίας, που όμως δεν κυκλοφόρησαν ποτέ.

Τα πρώτα χαρτονομίσματα ήταν τυπωμένα μόνο στη μία όψη. Σαν εκδότρια τράπεζα ανέφεραν την «Ελληνική Τράπεζα» κι ήταν αριθμημένα με το χέρι.

Στη δεύτερη έκδοση της τράπεζας το όνομα αναφέρεται πιο σωστά: «Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος».

Η American Banknote Company της Νέας Υόρκης θα είναι για χρόνια (μέχρι το 1928) από τους βασικότερους προμηθευτές του Ελληνικού Κράτους σε χαρτονομίσματα.

Χαρτονομίσματα της εποχής των δύο εκδοτικών Τραπεζών της Εθνικής και της Ιονικής. Στα δύο χαρτονομίσματα της Εθνικής φαίνεται η αλλαγή στον Ελληνικό θρόνο. Στον θυρεό αντί των λεόντων του Όθωνα εμφανίζονται τώρα οι Ηρακληδείς του Γεωργίου του Α'.

Χαρτονόμισμα της εποχής που έχει τυπωμένο στην όψη του το κεφαλαίο γράμμα «Ν», σημάδι της Νέας Δραχμής, της Λατινικής Νομισματικής Ένωσης.

Η τράπεζα Ηπειροθεσσαλίας ανέλαβε την κυκλοφορία

Την περίοδο εκείνη οι νομισματικές ανάγκες για κυκλοφορία νομισμάτων μικρότερης ονομαστικής αξίας ανάγκασαν την κυβέρνηση να εφαρμόσει ένα πρωτότυπο μέτρο. Επέτρεψε στους συναλλασσόμενους να κόβουν στα δύο τετράδραχμα. Τα δυο μισά κομμάτια τους γίνονταν δεκτά στις συναλλαγές σαν χαρτονομίσματα των πέντε δραχμών. Φαίνεται όμως ότι η συνήθεια αυτή έγινε ευρύτερα αποδεκτή στο κοινό, ώστε το 1900 σε έκδοση νέου δεκαδράχμου, η Τράπεζα θα αναγκαστεί να αναφέρει στην όψη του: «Απαγορεύεται να κόπτονται στα δύο».

Στα 1885, το κράτος με αντάλλαγμα ένα δάνειο που θα πάρει από τις τρεις εκδότριες τράπεζες, Εθνική, Ιονική και Ηπειροθεσσαλίας, θα τους παραχωρήσει το δικαίωμα περιορισμένου αριθμού χαρτονομισμάτων της μιας και των δυο δραχμών. Το ίδιο θα γίνει και στα 1895. Αργότερα οι χάρτινες αυτές δραχμές και τα δίδραχμα θα αντικατασταθούν από το κράτος με μεταλλικά. Οι χάρτινες αυτές εκδόσεις από τις τράπεζες έγιναν κατά παρέκκλιση του νόμου, αφού το εκδοτικό δικαίωμα χαρτονομίσματος ίσχυε για πεντάδραχμα και άνω.

Η Τράπεζα Κρήτης από την ίδρυσή της, στα 1899 θα κυκλοφορήσει νομίσματα σε δραχμές πολύ πριν την ένωση του νησιού που θα πραγματοποιηθεί με τους Βαλκανικούς Πολέμους του 12 – 13.

Κερματικό γραμμάτιο των 1000 δρχ έκδοσης του 1953. Η μεγάλη ονομαστική του αξία μπορεί να μας φαίνεται σήμερα παράξενη, αλλά την εποχή που κυκλοφόρησε, η αξία αυτή ήταν μικρή εξαιτίας του υψηλού πληθωρισμού. Κερματικό γραμμάτιο έκδοσης του 1922 σε διαστάσεις γραμματοσήμου.

Οι πόθοι των Ελλήνων για την μεγάλη Ελλάδα φάνηκαν να πραγματοποιούνται στα χρόνια των Βαλκανικών πολέμων. Στο χαρτονόμισμα αυτό απεικονίζεται όχι απλά η Αγία Σοφία αλλά το κρυφό όνειρο και η ελπίδα του ελληνισμού στις αρχές της δεκαετίας του 1920.

Ο κάθε πολίτης κρατούσε μόνο το μισό κομμάτι των χαρτονομισμάτων του, που άξιζε το μισό της αναγραφόμενης αξίας. Για το υπόλοιπο έπαιρνε κρατικά ομόλογα.

Το 1926 η ελληνική κυβέρνηση αναγκάστηκε πάλι να προσφύγει σε αναγκαστικό δανεισμό από την εσωτερική αγορά με την ήδη γνωστή μέθοδο του κοψίματος του «χρήματος». Τη φορά αυτή κόπηκε μόνο το 1/4 του χαρτονομίσματος που ανταλλάχθηκε με ομολογίες από το κράτος, ενώ το υπόλοιπο διατήρησε τα 3/4 της ονομαστικής του αξίας. Για το σύνολο του δανεισθέντος ποσού, το κράτος κυκλοφόρησε ολόκληρο χαρτονόμισμα, το οποίο υπήρχε στα αποθέματα της Εθνικής Τράπεζας κι είχε τυπωθεί το 1923, με την επισήμανση «Νέον 1926».

Θα περάσουν αρκετά χρόνια, συγκεκριμένα μέχρι το 1932, για να τελειώσουν τα παλιά αποθέματα και να αρχίσει να τυπώνει η Τράπεζα της Ελλάδος δικό της χαρτονόμισμα.

Από τα τελευταία «καλαίσθητα» χαρτονομίσματα της Τράπεζας της Ελλάδος πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Είναι η λεγόμενη «Γαλλική» σειρά των 50, 100, και 1000 δραχμών, του 1936.

Το πεντακοσάρικο και το χιλιάρικο του 1939: οι τελευταίες εκδόσεις της Τράπεζας της Ελλάδος πριν την λαίλαπα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Για τη συγκέντρωση των αγροτικών προϊόντων μέσω της Αγροτικής Τραπέζης η πληρωμή στους παραγωγούς γινόταν με μετρητά για το 25% της αξίας και το υπόλοιπο 75% με ειδικά «Ταμειακά Γραμμάτια» λήξεως 3, 6 ή 9 μηνών. Κι αυτό για να καθυστερήσει λίγο η κυκλοφορία του χρήματος.

Αλλού, τυπώθηκαν τοπικά «ταμειακά γραμμάτια» ή κυκλοφόρησαν οπισθογραφημένες τραπεζικές επιταγές «εις τον κομιστή» που θα χρησιμοποιηθούν σαν χαρτονόμισμα.

Χαρτονόμισμα από αυτά που χαρακτηρίζονται σαν εκδόσεις «Μέσης Ανατολής».

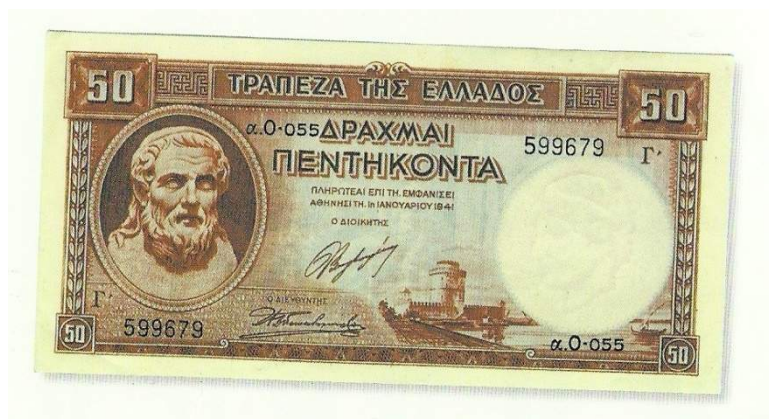
Στις αρχές Νοεμβρίου του 1944, λίγες μόνο μέρες μετά την άφιξη της κυβέρνησης Παπανδρέου, τυπώθηκε και το τελευταίο και μεγαλύτερο «κατοχικό» χαρτονόμισμα: Είναι αυτό των 100 δισεκατομμυρίων.

Η αγγλική στρατιωτική λίρα θα λειτουργήσει τον πρώτο καιρό μετά την απελευθέρωση σαν νόμιμο μέσο συναλλαγών. Η ισοτιμία της ορίζεται σε 600 νέες δραχμές.

Το χαρτονόμισμα αυτό των 50 δραχμών είναι το πρώτο των νέων δραχμών που κυκλοφορεί στην ελεύθερη Ελλάδα. Έχει τυπωθεί ες αθηναϊκό λιθογραφείο.

Το πενηντόδραχμο αυτό αναφέρει σαν ημερομηνία έκδοσης το 1941, κυκλοφόρησε όμως μόλις το Νοέμβριο του 1944 στην ελεύθερη Ελλάδα. Λόγω των πολεμικών γεγονότων παρέμεινε στον κατασκευαστή του De la Rue στην Αγγλία και θα κυκλοφορήσει τελικά το '44 σαν νέα δραχμή.

Κατάλοιπο της δύσκολης περιόδου της κατοχής θα παραμείνει η χρυσή λίρα, που αποτελεί ακόμη σίγουρο μέσο για αποταμίευση ή και για συναλλαγές. Η «χρυσοφιλία» αυτή των αποταμιευτών θα συνεχιστεί τουλάχιστον μέχρι το 1966 και μόνο μετά την ημερομηνία αυτή θα αρχίσει να μειώνεται το ενδιαφέρον για χρυσές λίρες.

Μια σημαντική αλλαγή θα πραγματοποιηθεί στις εκδόσεις των νέων χαρτονομισμάτων. Από το 1947 η Τράπεζα της Ελλάδος θα αρχίσει να τυπώνει τα χαρτονομίσματά της στην Ελλάδα, μέσω του νέου «Ιδρύματος της Τραπέζης της Ελλάδος», στο Χολαργό.

Στα χαρτονομίσματα της περιόδου 1967 – 1974 η δικτατορία δεν εμφανίζεται εικαστικά. Αντίθετα το σύμβολό της ο Φοίνικας με το στρατιώτη, υπάρχει στα μεταλλικά κέρματα που εκδίδει το κράτος.

Νικέλينو δεκάδραχμο του 1973, όπου η ένδειξη «Βασίλειον της Ελλάδος» αντικαταστάθηκε από το «Ελληνική Δημοκρατία» μετά την έκπτωση της μοναρχίας από το δικτατορικό καθεστώς. Είναι ακόμα χαρακτηριστικό ότι από το έμβλημα της Χούντας, τον φοίνικα, αφαιρέθηκε η φιγούρα του στρατιώτη

Χαρτονόμισμα των 10.000 δραχμών είχε να κυκλοφορήσει από το 1953, μια περίοδο υψηλού πληθωρισμού. Κυκλοφορεί και πάλι το 1995.

Η τελευταία έκδοση ελληνικού χαρτονομίσματος των 200 δραχμών. Είναι η πρώτη φορά που η αξία αυτή κυκλοφορεί σε ελληνικό χαρτονόμισμα.

Η μικρότερη αξία δραχμής που μπορούσε σπάνια να βρεθεί στην κυκλοφορία ήταν το δίδραχμο.

Αναμνηστικό αργυρό τριαντάδραχμο του 1963, που ήταν ως ένα βαθμό και κανονικής κυκλοφορίας. Κόπηκε στο Παρίσι σε 3 εκατομμύρια αντίτυπα, για τα 100 χρόνια της τότε βασιλεύουσας δυναστείας και εικονίζονται οι 5 από τους 6 βασιλείς που είχαν ως τότε βασιλεύσει.

Μπρούτζινη δραχμή, νόμισμα κοπής 1976 με επανεκδόσεις ανά διετία ως το 1986.

Το πενήντάδραχμο του 1980 με τη μορφή του Σόλωνα στον εμπροσθότυπο, ένα από τα πλέον ατυχήσαντα ελληνικά κέρματα (ογκώδες, βαρύ, άτεχνο, δύσχρηστο). Εκδόθηκε σε 32,3 εκατ. κομμάτια και επανεκδόθηκε το 1982 και 1984. Αποσύρθηκε από την κυκλοφορία μετά την έκδοση νέου τύπου, το 1986.

Αναμνηστικά κέρματα των 100 δραχμών

Κέρμα των 500 δραχμών, από τα τελευταία που κόπηκαν στην Ελλάδα (2000)